

være med at tænke paa, om ikke Inger følte sig lidt forlegen paa sine Veninders Vegne. I hvert Fald gik hun og saae ned for sig og blev mere og mere faamælt, jo taabeligere de andre fjasede.

Det havde allerede den foregaaende Aften slaaet ham, hvor fornem hendes Holdning var i Sammenligning med de andres, hvor selvbevidst og jomfrustolt hun bar sit Hoved, som vilde hun løfte det højt op over alt plat og flaut og smudsig. Nu gik det op for ham, at det mere maatte være denne friske Uberørthed end bestemte ydre Træk, der i hans Øjne straks havde givet hende en vis Lighed med Fransisca. Ogsaa omkring hendes Skikkelse havde der staaet denne kyske Kølighed, der mindede om Duften af vilde Roser. Han kunde huske, hvordan den mindste Hentydning til Kønslivets Mysterier havde kunnet bringe Blodet op i hendes Kinder, mens Jakobe — — naa ja, hun havde det altsaa paa en anden Maner, og han kunde jo ikke nægte, at hendes Mangel paa Blufærdighed nu og da havde stødt ham, at han i det hele havde fundet noget usmægeligt ved den ubeherskede Lidenskabelighed, hvormed hun var gaaet op i Elskovsforholdet til ham.

De var kommen ud af Skoven. Foran dem løftede sig en mægtig Grusbanke, ganske nøgen, kun dækket af et fattigt Græs med mørke Pletter af Lyng. Det var den bekendte Rolhøj, Egnens højeste Punkt, hvorfra man havde Udsigt over en Tyvendedel af Jylland.

Skønt de to Clausen'er efterhaanden havde forstaaet, at de var tilovers, lod de sig ikke mærke dermed, i hvert Fald ikke ved at vise sig fornærmede. Tværtimod. Som de Jyder, de var, hæv-